

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De ineffabili gaudio, quo Angelos angelicosq[ue] homines afficit conuersio
peccatoris. Epistola V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

De ineffabili gaudio, quo Angelos angelicosq; homines afficit conuersio peccatoris.

EPISTOLA V.

Ecc. 15.

EXultet iam Angelica turba cælorum, In Euangelio Dominus testatur, gaudium esse angelis in cælis *sup* vno peccatore penitentem agente. Porro angelorum lætitia, cælestis iubilum est. Peruenit quandoque ad notitiam Ministri Sapientiæ fœmina quædam mirè formosa, adeoque omnium grata & plausibilis oculis, vt multi ex ea sauciarentur: in tantum adspicientium animos ad se rapiebat. Dolebat id Ministro Sapientiæ, optabatq; summo per tanta animarum præscindere scandala, eamq; trahere ad DEVM: vt inde DEVS laudaretur, atque eius personæ angelus, alijque omnes Angelici spiritus exhilararentur, & homines corrigerentur. Itaque totum se contulit ad rogandum DEVM pro illius conuersione, atque speciatim precibus pulsauit beatissimam DEI Matrem semperq; virginem MARIAM, stellam maris lucidissimam, rogans eam & obsecrans sedulo & perpetim, vt eius fœminæ Mûdo huic plus satis deditum animum & pectus, densissima vitiorum obstitum caliginis illustraret, atque à noxijs abstractam, ad DEVM pertraheret. Exaudiuit illa precantem, præstataq; est Mundano illi pectori ea gratia, ita vt subito sese atque ex animo couerteret ad Deum. Quæ res tantam Ministri animo aduexit læticiam, vt quasi cælesti quodam iubilo percitus, hanc illi

Minister Sapientia, vt animabus peccandis iudicauerit.

Preces iusti assidue quam efficaces.

illi personæ Epistolam scriberet. Deinde multo iam elapso tempore, cum ex omnibus suis literis pauca hæc extraheret, atque alia omnia breuitatis causa omitteret, ubi adhuc ventum est epistolam, cogitare cœpit nihil eam nisi iubilum quoddam cæleste complecti, atque ea re si homines animo sterili & duro corde eam legerant, prorsus inspidam illis fore: ea de causa etiam hanc ipsam epistolam reiecit. At mane sequentis diei, qui erat octauus sanctorum Angelorum, in visu spiritali per plures Angelici spiritus habitu & forma egregiorum iuuenum illi apparuerunt, obiurgantes eum, quod eam aboleuisset Epistolam, hortantesq; ut denuo illam conscriberet. Quod & fecit, ita eam inchoans: Exulter iam Angelica turba cælorum, &c. Illucescente ac irradiante clarins illa illa maris splendidissima M A R I A, dispellenteque atras cordis mei tenebras, lætus & iacer eam salutari. Eadem hora certe optatissima, in vocem exultationis fortiter prorupi, aced ut in sublimi resonaret, dixiq;: Ave præclara maris stella, ex inexhausto omnium te amantium affectu. Inuirabam simul qui mihi apparuerant adolescentes Angelicos, ut eandem illam serenissimam maris stellam iucundis & iocundis vocibus salutarent, dulcissimam, inquam, & præclarissimam cælorum reginam, quæ splendidis ac luculentis radijs suis antedite femine cor illustrârat, posteaquâ id precibus apud eam impetrare cœpissim. Excelsus animus meus amplissimas deferebat laudes in illam cælestem Ierusalê, obsecrabatq; eximias philomenas & dulces alaudas camporum

cæle-

OTW

40

cælestium, vt mecum pariter Dominum laudibus ueherent ac celebrarent. Leuabam sursum oculos pleno corde, dicebamque: Exultet iam Angelica turba cælorum. O si quid vnquam triste vel aduersum pertuli, id illic omne profusus euauit, versabat in aureo seculo, purabam me in vernantissimis cælicæ amœnitatis & incunditatis pratis volitare: aiebamque: Letamini præclarissimi Angelicorum spirituum ordines, qui in cælestibus degitis pascuis, iubilate, exultate, & psallite ob allatum incundissimum nuncium. Quæso cum admiratione adspicite: filia perdita reuersa est, filia mortui inuenta est: quæ iam emortua erat, ad vitam redijt & reuixit: pratum illud natium, matrum florum amœnitate vernans, quod iumenta depascabant, supernaturali quodam decoro reuiuiscit: profligata inde sunt iumenta, flores gratissimi certatim erumpunt, aditus & ostia præclusa sunt, fundus amissus suo possessore redditus est. Itaque vos cælorum organa musica, vos cælestes citharædi noua depromite cætica, vt per omnes vicos supernæ Ierusalem longe lateque resonent ac percrebrescant. Quæso hoc ipso exultate cumulatius, quod impudicissimæ Veneri Gentilium deæ, ipsum eius cor extractum est, præcepta ex eius vertice auulsa corona florea, amica alijs ad turpes illicitiendos amores aptissima, prorsus obmutuit. O Munde fallacissime. O amor caduce, impure, ac fallaciose, depone iam ceruicem. Ecquis te deinceps prædicare velit? Quem post hæc tuis poteris implicare fraudibus, qui perinde sit ammicabilis, vrbanus, & ad tua studia appositus.

Luc. 15.

En vernans ille ramusculus tuus, quod quidē ad te attinet, iam emarcuit: at eo ipso in diuinum quendam ac spectatu dignum transijt ramulum: vnde lætantes cæli omnes & quotquot DEVM feruenter amant, laudes Deo gratiasq; agunt, dicentes: Gloria tibi Domine, qui ^{Psal. 71.} facis mirabilia magna solus in tot flagitiosis, deploratis ac desperatis hominibus. Quamuis enim o dulcissime ac præpotens Domine in cunctis operibus tuis & laudabilis sis & amabilis, attamen multis modis tum laudabilior tum amabilior videris nobis præsertim miseris peccatoribus, quos ad o citra omne meritum tua prosequi misericordia, tibiq; attrahere dignaris. Nimirum sanctissime Domine præ omnibus operibus tuis id te vel maximè de- ^{Deum quid maximè de- ceat.} cet, tuæq; benignitati id præcipuè congruit: In euiscerum factio tuo ferreus exactissimæ iustitiæ tuæ mons quasi scinditur ac perrumpitur. Venite iam & ad me accedite, quotquot eiusmodi Dei beneficio potiti estis, simulque contemblemur & honoremus, laudibus & præconijs efferamus immensam illam benignitatem amantissimi Domini ac indulgentissimi Patris nostri. Eia mitissime DEVS, cerne (obsecro) rem omni admiratione dignissimam. En quæ dudum amplexabantur stercorea, te hodie fragrantissimo cordis affectu diligunt & complectuntur. Quæ heri alios perdebant ac pervertebant, hodie suavissimum amorem tuum alijs prædicant & loquuntur. Mirum profectò est, & auditu iucundum, vt quæ prius sese præmeritudine ferre vix poterant, iam sibi ipsi multa subtrahant ac interdiciant, nouosque ^{Quanta Deï bonitas in verè conuersis operetur.} magni

magni rigoris & asperitatis internarumque
 tui laude exercitationum effingāt modos, qui
 te purē ac integrē sibi concilient: quæque in
 medio, sui corporis detinebantur amore, iam
 lud velut hospitis ac peregrini loco habeant
 & quæ hactenus omni studio sese componunt
 ac exornare solebant, vt tuo renuntiarent a
 mori, id modo vnice sitiant & concupiscant,
 quo possint placere tibi: atque quæ ante velut
 lupi fæuissimi furoris ac iræ stimulis agitabatur,
 nunc ceu ouiculæ mansuetæ, ad iniurias
 liant dissimulentque: & quas pridem misera
 conscientia diræ repræhensiones acri dolore,
 tristitia & angustijs velut ferreis quibusdam
 vinculis obligatas premebant ac onerabant,
 iam alacriter sese vltra omnia, quæ possunt
 præstare Mundus, magna & fidenti expecta
 taque animi libertate erigant transferantque,
 & in illam vsque cælestem patriam iucundis
 simis ac liberis mentibus subuolantes, mirentur
 & stupeant ad eò se erga teterrimam fallaci
 cissimi amoris Mundani noctem oculis & me
 te capi potuisse. Equidem mi Domine quod ce
 lim legeram, hinc iam reuera comperio, nempe
 vbi corpus ad spiritum, & bona indoles sine
 benè constituta natura ad æternitatem accom
 modatur, magnam inde flammam suauissimi
 amoris tui existere. Hæc reuera est Domine le
 su mutatio dexteræ tuæ: hæc sunt, Domina &
 Regina cælorum, opera inexhaustæ pietatis
 tuæ. Sed audi nunc filia in CHRISTO charis
 sima, vt tu & ego nostrique similes, erga omni
 potentem Deum nos gerere debeamus. Ita pro
 fectò deinceps vitam instituere atq; exigere de
 bebemus

Psalm. 76.

bemus, vt nemo possit DEVM nobis eripere, atque eum in modum nos geremus, quemadmodum faceret ancilla culinaria, si eam rex potens & inclutus, suæ reginæ prætulisset. Haud dubiè ingenti ea regem gratitudine prosequeretur, amaret fidissimè, laudaret medullitùs, & quanto se cerneret indigniorem, tanto eum ardentius diligeret. Sic etiam nos, homines innocentes & à vitijs pueros superare & excellere conabimur: & si illi vno aliquo Dominum officio coluerint, nos duplo plùs faciemus: si illi simpliciter eum amauerint, nos illum vel milles amplius diligemus: atq; vt olim dum animi cecitate laboraremus, omnem nauauimus operam, vt omnium erga nos amorem prouocarem, ita posthac cunctos ad meliora incitabimus, Deoq; summoperè placere nitemur. Reduc, oro, in memoriam filia, quam gratum nobis fuerit annis illis superioribus, quibus Mundo dediti eramus, si quis nos præ cæteris laudasset, prædicasset, amore & intentione prosecutus esset, vt tum quidem ipsi nobis persuadebamus. Quam igitur bene nobiscum agerent, si nos summum illud bonum DEVS Opt. Max. amore, haud vulgari & intentione prosequeretur. Cogita quanto sæpè labore constitit, amico temporario potuisse perfrui, ex quo tamen, si verba spectes, aut parum aut nihil perunque oblationis vel recreationis consequi licuit. Quanto ergò iustius est, etiam Deicula aliquid laboris perpeti? Credo sanè æterna Sapientia, si te omnium interni obtutus cernerent, vt ego te intueor, caducum omnium amorem euestigid in illis extinctum iri.

Mirari

Religionem
professis quid
præ vulgari-
bus religiosis
incumbat.

Quam mag-
num sit am-
ari à Deo.

Mundanorū
varietas &
vafricies
quanta.

Mirari profectò satis nequeo Domine, (licet quondam longè aliter affectus fuerim) possenimum cuiusquam vlla alia in re, quam in vastissima abyfso, acquiescere. Et quare Deo vpijssime te miseris illis non reuelas? Tam fallacissimi seculi amatores quicquid in ipis ingratum, deforme, vitiosum est, ilicò abscondunt: si quid verò fucata ac commenticia pietatutudinis habent, id foras produnt ac probent, multumque dolent, quicquam in ipis fugere dilecti adspectum: atque vbi ad amabilem rem omnem expendunt, non nisi factum stercoreos sese esse reperiunt, de quibus merito possit cogitari: O si quis vel supremam vobis cutem detrahat, quam perspicuè rei veritas elucesceret, quàm horridum esset videre monstrum. Tu vero præclarissima Sapientia, quod in te amabile est, interim occultas, & exhibes quod molestum est. Profers, inquam, quod acerbum est, retines quod suate est. Sed cur facis IESV benignissime? Liceat mihi Domine cum bona venia tua vel verbulum vnum proloqui: nanque continere me non possum. O si tu me charum haberes. O si tu me diligeres IESV dulcissime. O si tuus ego amicus essem. Estne quispiam in terris, qui me pater à Domino IESV amari? Adspirat eo anima mea: cor meum exultat & agitatur, dum me vel cogit abs te amari Domine. Vbi huius mihi in mentem venit, tanto afficior gaudio, vt si quis modo obseruet, possit id in me animaduerrere. Denique quicquid intra me est, præ læticia colliquescit. Si mihi esset oprandi facultas, nihil neque sublimiùs, neque iacundius, neque oprandi

ius possem appetere, quam ut singulari me amere prosequaris, atque ad me singulari quadam benignitate respicias. Id verò quis dubitet regnum cælorum dicere? Oculi tui nitidissimi Domine vincunt Solis radios: diuinum ac suauissimum os tuum cuicumque innotescit, rubentesque ac candidæ genæ tuæ tam diuinæ quam humanæ nature, ac ipsa denique elegantissima species tua longè excedit, quicquid vel optari possit in vita temporaria. Quanto purius ab omni materia disiungeris, tanto iucundius ac amabilius immenso cum gaudio contempleris. Quicquid potest amabilitatis, decoris, pulchritudinis vlla ratione cogitari, id omne te dulcissime DEVS vltra modum omnem reperitur. Nihil iucundum, nihil gratum aut placibile vllò in homine potest intueniri, quod non purissima quadam ratione infinito copiosius & excellentius in te existat. Iam igitur mortales omnes videte, obsecro, & contemmini: *Talis est dilectus meus, & ipse est amicus meus filia Ierusalem.* Papæ DEVS omnipotens, quam felix ille est, cuius tu amicus es, & qui in hac tua amicitia est æterno confirmatus. At tunc vale filia.

Sapientia eterna quo pacto iucundius menti hominis innotescat.

Cant. 5.

Vt mortem animo imperterrito excipere debeamus.

EPISTOLA VI.

Abolon fili mi, quis mihi det, vt ego 2. Reg. 18.
Amoriar pro te?

Quis, inquam, fili charissime, det mihi amantissimo